

отмъстятъ за многовѣковното робуване и за всичкитѣ звѣрства извършени надъ Българския народъ....

Прѣдъ обѣдъ азъ ходихъ въ града. Руше-де-Веде е по скоро голѣмо село нежели градъ. Улицитѣ му сѣ широки, нѣ мръсни, прашни и обрастнали съ трѣва и трънѣе, къщата все едноетажни; нѣкои отъ тѣхъ мазани съ глина и почти всички съ голѣми дворове и дори съ фруктови градини. Къщата бѣха испозатворени; твърдѣ на рѣдко се виждаха обитателитѣ имъ — гражданитѣ, а особено — гражданкитѣ. Града бѣше прѣпълненъ съ Русски войници и опълченци, които се трупаха около бакалницитѣ, — и кръчмитѣ. Хитритѣ Румѣни за благоврѣменно бѣха испозаборили бакалницитѣ и кръчмитѣ, но продаваха изгнилитѣ си стоки и киселото вино и то по баснословни, високи цѣни, прѣзъ отворенитѣ за тая цѣль прозорци.

— Ей Ефремка, Тришка! „пойдемъ випитъ квасцу“\*) се каняха солдатитѣ и нѣкои отъ тѣхъ изрѣдно се наквасаха. Разбира се, при това, безъ скарвания помежду имъ не се минуваше. Но къмъ поробенитѣ братушки, Русскитѣ войници се отнасяха сърдечно и покровителствено.

— Ей, братушка, ела тука да си пийнемъ, викаше нѣкой войникъ на опълченецъ. Ела, моето братленце, ела, а тамъ Богъ знае, какво ще се случи съ насъ: зеръ война е това.

— Братушка, братушка! Не бойте се, ний ще накажемъ вашитѣ мѣчители! Щомъ „Батюшка“ Царя ни праща на „Басурмана“, ний ще имъ отмѣстимъ за вашитѣ страдания, викаше другъ войникъ.

— Охъ, мои „горемычныя“, пропѣдени отъ роднитѣ си огнища! . . Ний, ний всички ще паднемъ... ще паднемъ до единъ .... ама знаешъ ли, какво се казва до единъ? Ще паднемъ, а васъ нѣма да оставимъ подъ турско робство, се бѣха разчувствували една трупна войници отъ 12 дивизия, които бѣха окръжили нѣколко опълченци.

---

\*) Тѣй наричаха русскитѣ войници виното.